

ИЛИЈА ЛАКУШИЋ

САМАЧКИ ЖИВОТ ПОЕЗИЈЕ

САМАЧКИ ЖИВОТ ПОЕЗИЈЕ

Све је горе на небесима,
или још горе!

Остало је у земљи,
или још дубље!

Само си Ти овдје,
у мени!

Једино жалим
што Те нема па данима,
ноћима, годинама...
морам да те дописујем!

СИТНА ДИВЉАЧ

Моје ријечи су ситна дивљач
за твоје силе и крокодиле,
Господе!

На путу између
рођења и довиђења
писани траг препознати
не могу.

Па како стваралац да будем
када се свакога дана спотакнем
преко оловке?
Запињем за свако слово,
за оно и за ово.

ЧУВАЈ МЕ ОД SHARDONNAY-a

Била сам
у свим светилиштима...
у свим за која знам!
Свуда клечала,
свуда се заклињала
да ћу ти бити вјерна,
вјерна до краја,
а краја бити неће!

Само ме чувај, љубави,
чувај ме од shardonnay-a!

Лопов је бијело вино:
само што чашу испијем,
небесима се повјерим,
сјајну звијезду уберем,
вино ми тепих
испод ногу украде.

Вино ме, драгане,
у меке облаке заведе
па може неко некакав
може нико никакав
да ме обљуби.

Не дај ме, љубави,
много је вина
на нашим путевима.
Чувај ме,
склони ме, љубави,
пази ме од shardonnay-a!

НЕ ИДЕМ ВИШЕ
У „LAZARO”

Смрт је покушала да
нема више дружења,
да нема више „Lazara”
у којем су доношене
одлуке од значаја
за Црну Гору
и црну поезију.

И данас плачем када се
сјетим како је смрт
први пут омела конобара
да донесе пиће за овај сто.

Негдје, кажу, са вишег нивоа
одлучено је да нема Миша,
Јанка, Ранка... Ниоткуд,
Кажу, чуло се:
Разлаз!!!
А кад је умро Edgar Allan Poe
чуло се:
Fajront!!!
Чудно.

Не идем више у „Lazaro”,
али једном годишње дођем
да се надишем оног ваздуха,
разгледам столњак,
платим дисање и одем.

Чему прозори и призори?
Ко ће бацити поглед на улицу?
Ко ће пратити
шта се догађа на штиклама?

Ко ће разгрнути облаке и
прошетати по небесима?

Долазе гости и гости,
покушавају да сједну на оне

високе столице,
али не могу.

Можда би и могли,
али нема смисла.

НА РИЧАРДОВОЈ ГЛАВИ

Сањао сам
будванску балерину
како силази са шкоља,
скида таласе са себе, изводи
пируете и сиједа за сто
на Ричардовој глави.

Будући да сам
заљубљен у бронзу,
пожурио сам да стигнем
док је тамо.

Но:

Толико су ми тога напричали
– те да не силази са радног мјеста,
да птице даноноћно код ње
имају школу летјења,
да годинама броји таласе
(само она зна колико
тога има).

Но:

Ја поуздано знам да никад
не сањам површно, да ће
једнога дана сигурно доћи
и сјести за мој сто
на Ричардовој глави.